

af den Mening, at en parlamentarisk Commission vilde møde de allerførste Vanskeligheder ved paa en heldig Maade at tilendebringe det Hverv, som man tænker den overdraget, man kan have den bestemte Mening, at der vilde mangle en saadan parlamentarisk Commission paa den fornødne praktiske Indsigt i hele Forvaltningens Detail for paa en heldig Maade at sammensætte et Statsmaskineri, der i Længden kunde gaae til det Heles Vel, — man kan som sagt derom have hvilken Mening man vil, jeg troer dog, at man let vil erkjende, ialfald naar man har prøvet paa at have med Rønningsslove at gjøre, at det er umuligt, naar man har en Rønningsslov for sig, at vise alle reformatorske Tendenser fra sig. Naar man, for at jeg skal bruge en Bignelse, som jeg haaber ikke vil blive misforstaaet, har for sig et Maskineri og skal bedømme, hvilken Kraft og Beføstning man skal anvende for at sætte det i Gang og holde det tilbørligt i Drift, ligger det dog meget nær at overveie, om ogsaa denne Maskines Sammensætning i alle Henseender er hensigtsmæssig, om alle disse Gjul, Drivfjedre, Bøgstænger, og hvad der ellers bidrager til at holde den i Gang, ere fornødne, eller om ikke det Hele maatte kunne indrettes paa en hensigtsmæssigere, simplere og mindre bekostelig Maade. Jeg troer, at dette i Almindelighed sagt er rigtigt; men er det Tilfældet, vil det være det Ting vist erkjende, at det bliver dobbelt rigtigt, naar man har for sig et Lovforslag, der omhandler Centralforvaltningen, det Apparat, der saa at sige skal samle Forvaltningens enkelte Led til et velordnet Hele. Ganske bortseet fra, at det foreliggende Lovforslag selv anviser betydelige Reductioner og Forandringer i det Bestaaende, navnlig i Henseende til Indskænkning af Embedsmændenes Antal, og at Lovforslaget i sine udførlige og — jeg tør nok kalde dem — oplysende Motiver har bragt mere end eet reformatorsk Forslag under Omtale, som Regjeringen dog for Tiden har troet at maatte lade ligge, ganske bortseet fra, at Lovforslaget saaledes selv paa en Maade har vist Udvalget ind paa den Vej, det har betraadt, troer jeg heller ikke, at det kan dades, at Udvalget, naar det havde for sig en

Rønningsslov for Centralforvaltningen, oplastede for sig selv det Spørgsmaal, om denne Centralforvaltnings Forhold, om dens Sammensætning i det Hele kunde betragtes som i alle Henseender heldig, om Ministeriernes enkelte Afdelingers indbyrdes Forhold er saaledes, som man kunde ønske det, og om Ministeriernes Forhold udad, til de underordnede locale Myndigheder, i ingen Henseende lader Noget tilbage at ønske, og naar Udvalget da efter sin bedste Overbeviisning kom til at finde Et og Andet, som det troede at maatte bemangle, saa har Udvalget troet at opfylde sin Pligt ved aabent at udtale det i Tillid til, at en saadan Udtalelse, hvis den fandt Billigelse her i Thinget, da ogsaa skulde finde en loyal Modtagelse hos Regjeringen. Udvalget har endvidere troet, at det kun opfyldte sin Pligt, naar det i Henhold til denne sin Overbeviisning gjorde Indstilling til Thinget paa de Omraader, der henhøre til Thingets Competence, og navnlig bragte de Reductioner og Besparselser i Forslag, som det i Henhold til den Opfattelse, det havde af Forholdet, meente at burde foreslaae. Det er dette, Udvalget ved Affattelsen af denne Betænkning har gjort, og jeg troer ikke Andet. Det vilde efter min Mening være besynderligt, hvis der i en Stat som vor, der for 20 Aar siden fra en stærk bureaukrattisk Regjeringsform pludselig gik over til udstrakt politisk Frihed, jeg siger, det vilde være forunderligt, om der i et saa kort Tidrum, som 20 Aar dog er i Staternes Liv, ikke skulde have været saa mange andre og vigtigere Ting at tage vare paa, at der ikke i vort hele Statsmaskineri skulde være blevet Et eller Andet tilbage af den Aand, som herskede i hine Bureaukratiets gyldne Dage, jeg siger, det vilde være besynderligt, og jeg troer heller ikke, Noget for Alvor vil benægte, at der virkelig ved Siden af de gode Levninger, som der vistelig er, endnu er enkelte mindre heldige Levninger tilbage af, hvad jeg vilde kalde den gamle Cancellistil. Jeg troer i almindelige Træk at kunne betegne disse mindre heldige Levninger som en undertiden stærkt fremtrædende Tendens til Centralisation og en vis Tilbøielighed til Bidløstighed som Følge af et vist Gæng til Vedhængen ved gamle